

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ěi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ěi!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihicziščezěrnj w Budyschjnj a je tam ja schtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostac.

Sswjedžen swjateje Trojizy.

2. Kor. 13, 13:

Hnada našeho Knjesa Jesom Khrysta a lubosć Boža a dostatk swjateho Ducha budź s wami wschitkimi! Hamjeń.

Majhorzysche žadanje kóždeho čłowjeka je jeho žadanje po sbožu, po stajnym derjehiczu, po žiwjenju, psches žane njesbože njemučěnym; my kschesczijenjo to mjenujemy sbóžnosć. Szam wot so wschał kebi žadny čłowjek sbóžnosć njemóže wukonjeć; tež tón najbóle wobdarjeny abo najsamóžiczišči kebi njemóže swóju sbóžnosć tworjeć. To smy widželi na čłowjestwu do Khrysturoweho čaka, kotrež pschezo dale wot swójeho sboža so sabludzi; to hišće dženka widžimy na tymi, kotřiž bjes wěry do Boha we wědomnosćach a wschelach wustojnosćach abo tež w bohastwoje a wužiwanju swětnych wjekełow pytaju swóje spočenje. My jako kschesczijenjo pak wěmy, so mamy sbóžnosć žyle druhdže pytać; wona nam wukhadža jeniczy i trojeniczeho Boha. Nasch tekst nam praji, schto wschitko trjebamy k swójemu sbožu: hnadu našeho Knjesa Jesom Khrysta, lubosć Božu a dostatk swjateho Ducha. Božohnowaniske słowa se rta Knjesoweho japoschtola Pawola su tele tekstne słowa, s kotrymiž so wón na kónzu swójeho lista rozžohnuje se swójeje Korinthiskej wošadu; a schto mohł wón težle wošadze, kotraž běsche jemu kaž k wutrobje frostla a w kotrejž běsche wón ta swěrnje skutkował, rjenische a wutrobnische pschec, hacž so bychu wschitzy dokonjanu

sbóžnosć dozpili; dokelž pak wona w jich mozy njeleži, wón jim wschitko pscheje, schtož móže jich k njej domjesć. My pak s tutych tekstnych słowow polni poněžnosće a džaka spósnajmy a dženska na swjedženju swjateje Trojizy wuśnajmy:

Trojeniczi Bóh — japoczet a dokonjet našeje sbóžnosće.

1. Lubosć Boža — žórlo wscheje sbóžnosće,
2. hnada našeho Knjesa Jesom Khrysta — křěd k našemu sbožu,
3. dostatk swjateho Ducha — wošebite pschikwojenje sboža sa naž.

1. Ze tsi rócne čaka smy pscheběželi, a wulke dary je Bóh nam na nich wobradzil. Na hodach widžachmy, ta je lubosć Boža njebeža rostorhnyla a wón nam dał swójeho jeniczeho narodženeho syna; na čichim pjatku a jutry je nasch Sbožnik Khrystus sa nasche winy na kschizu četpil a wumrjel a sažo k žiwjenju stanł a ta nam wumóženje dokonjal; a swjatk bu Duch Boži, ta móž wobnowjenja, wulaty do čłowskich wutrobom. Polni wobdžiwanja my tehodla dženska stejimy pschod tym, schtož je nasch trojeniczi Bóh nad nami činił, a wuśnawamy: Ta sbóžnosć jow k nam pschikhadža wot Božej kamej hnady; haj, naša sbóžnosć je skutk trojeniczeho Boha. — Majprjedy je Boža lubosć byla, kotraž je swěru sa nami čłowjekami krodžila, jako so bludžachmy, kotraž je čłowjekam pschezo sažo pucze pokasowala, so by jich k sbožu wjedla; wona je to prawe žórlo wscheho sboža.

Tež tebe, luby čítarjo, je twój njebieski Wótz pytal, so by psches šwoje dobroty cze k pravemu pónaczu twojich hrěchow dowjedł a czi pomhal na cžele a duschi; a hdyž je czi horjo a czežke pruhowanja šlal, njeje to tež jeho luboscž byla, kotraž je cze chzyla wupruhować a k došrawjenju dowjesčž? A njech tež je twoja wutroba nježakowna byla, twój Bóh cze njeje na koš wostajil, haj, wón je šamo tón najwjěšchi wopor sa tebe pschinješl s tym, so je šwojeho jenicžkeho narodženeho šyna do šwěta pónal. Boža luboscž je štajnje, s kotrejež šo wscho sbožo sa naš žórli; bješ njeje žanu krocžel do přědka nješčinžesč; njeje to tehodla jara šprawne pschecze, kotrež Anjesowy japoschtol Pawol sa šwojich Korinthiskich na wutrobje ma: Luboscž Boža budž s wami wschitkimi!? Šhto pač šebi tale luboscž wot naš žada? Njecha wona tež we naš šymnych a šlabnych cžlowjekach luboscž šbudžicž, so bychmy tež bójške bohastwo w šebi nošyli a móž k dobremu skutkowanju měli? Njech tehodla cžišta luboscž k Bohu a šmilna bratrowska luboscž twoju wutrobu hori; pschetož wona móže potom tež byčž žórlo derjehicža sa twojich šobucžlowjekow. Ale luboscž Boža wostanje sa naš wschitkich žórlo wscheho sboža.

2. Šhto dha je nětko, šhtož je nam wona wošebje wukonjala? Wujednanje sa naše hrěchi. Našch najhóršchi šadžemk k šbóžnosčzi a to najhlubšche hubjenstwo je naša hrěšna wina; a sa tu je Boži šyn psches šwoju krej wujednanje dač. Njech tež czežka wina twoju křudu duschu wobcžežuje a czi móž a wješelosčž bjerje, w nim našch hnadu a wodacze. Njeje w žanym druhim šbóžnosčž, tež njeje žane druge mjeno pod njebjom date, w kotrymž mohli my šbóžni byčž. W Šhrystušbu našch pschistup k Wótzei, njebješa šu czi wotewrjene, a wschitko psches hrěch šhubjene sbožo móžesč we nim šako namafacž. — Njedyrbjeli my s ruku wěry pschimacž sa tutej hnadu našeho Anjesa Jesom Šhrysta? D so by wona štajnje pola naš šo w žyrkwjach pschpowjedala a naša najwyschšcha mudrosčž byla! Šhtóž je pravje hluboko špónal, šhto k šwojej šbóžnosčzi trjeba, njebudže šebi tutu hnadu wyšoko dosčž wazicž móž, tak Anjesowy japoschtol Pawol, hdyž wón šwojim Korinthiskim praji: Ša šo nježeržach sa teho, so bych ja něšto wjedžal mješ wami, křiba jeno Jesom Šhrysta teho šchizowaneho. Tež našch Luther hagle pošny mēr dusche šaczu, hdyž wón we šwjatym pišmje powjesčž wo hnadže, kotruž w Šhrystušbu mamy, namafa. Wona tež njech štajnje nam mēr a móž dawa. Wona pač tež dyrbi naš cžericž k šwjatemu žiwjenju, w naš štworicž nowe šmyšlenje a naš, tak droho wot šmjercze wukupjenych, hnucž k džakownosčzi.

3. Šhto pač to w tebi škutfuje, šhto je tale wobnowjaza a wubudžaza móž w tebi? Šswjaty Duch. Tehodla tež Pawol šwojim Korinthiskim pscheje: dostatk šwjateho Ducha budž s wami wschitkimi! Duch Boži w naš šbudžuje to špónacze, šhto k šbóžnosčzi trjebamy a cžeho mamy šo hladacž; wón pač nam tež pokasuje, šhto mamy na Šhrystušowym woporu, a tak wěru šbudžuje do Šhrystuša, našeho wyschšcheho mēschnika. Tak wón kóždej jenotliwej duschi pyta tu šbóžnosčž pschšwojicž. Njech Duch Boži tež w tebi škutfuje, so by pónal, so je Šhrystušowy wumožerški škutf tež sa tebe dokonjany, a s ruku wěry pschimač sa tutym šjednanjom! Šswjaty Duch potom tež wscho nadobne a dobre do twojeje wutrobje pldži a šlósčž pyta potkóžicž; wón potajim chze naš hrěchšwucženych cžlowje-

šow pschemenicž do džeczi Božich. Wón we tebi šbudžuje špodobanje nad Božej wolu a móž k polěpschowanju. Šhto mohł tehodla šchescžijan we šwojim wschědnym wojowanju s cžělnymi žadosčžemi, s nusu a pschescžehanjom lěpje trjebacž hacž dostatk šwjateho Ducha, kiž jeho šbóžneho cžini we wěry, dobywazeho we wojowanju? Ššam wot šo wschal je cžlowjek k wschemu dobremu nješhmany, njemóže tež sa šwoju duschu šam wot šo žadyn mēr a žane šbožo dostacž, Duch Boži hagle dyrbi jeho pohnučž.

Šwoju wěcznu šbóžnosčž šebi něšto šam wot šo dacž njemóže, wona je škutf trojenicžkeho Boha; wón je šapocžet a tež dokonjet našeho sboža. Njedyrbimy šo dha hluboko psched nim ponižecž a k njemu šo modlicž? Haj, prošycž chzyl tež ty, luby čítarjo, trojenicžkeho Boha, so by na tebi šbóžnosčž twarič a tež dokonjal. To je to najšbóžnišche pschecze sa naš, ale tež sa našch bližšich. Njech našch trojenicžki Bóh štajnje sa kóždeho wostanje ta škala, na kotruž twari šwoje sbože, a njech je hnada našeho Anjesa Jesom Šhrysta a luboscž Boža a dostatk šwjateho Ducha s nami wschitkimi!

O šwjata Boža Trojiza,

Ty šamolutka jednota,

My wěcznje tebe cžescžimy,

Ššlyšch, hdyž šo k tebi modlimy! Šamječ.

K. w K.

Šbóžne potajnstwo Božej šwj. Trojizy.

(2. Kor. 13, 13.)

Šlósč (7): Budž šwalba Bohu šamemu atb.

Ššo potajnstwo nam wotkrywa

Dosčž hluboke a krašne,

To reka šwjata Trojiza,

Šaž wucži šlowo jašne,

Šš nam pschšhadžaze wot Boha,

Šaž pschšhadžaze do šwětkla,

Šdyž na njo šedžbujemy. —

Bóh Wócžez wschedomóžny je;

Wscho žiwjenje je s njeho! —

Bóh Ššyn nam šlicža žiwjenje;

Še podobnosčž šam jeho! —

Bóh šwjaty Duch naš wosšwěcža

Še šlowom móžnym žiwjenja,

Šo šmjerczi wucžeknjemy! —

Tak Bóh džě je Trojenicžki,

Šaž šwědczi šlowo jeho;

Šam podawa šo w lubosczi

Ša žórlo sboža wscheho! —

Šdyž Wótz, Ššyn, šwjaty Duch šam je,

Škiž pošlicža wscho žiwjenje,

Ššmy my nětk džeczi Bože.

Še hnada Anjesa našeho,

Šš wěczna luboscž Boža,

Šš dostatk Ducha šwjateho

Ššam študženi wscheho sboža! —

Ššaj! tak je Bóh Trojenicžki

Šš we nješachodneje krašnosčzi

Ššam nješodnym šo šjewil.

A žorlo, studžen wulwa
 Eso jako rěla žiwa
 Tam i wěčnošće hem do śwěta,
 So naš by wožiwila;
 Duch swjaty Boži pschekadža
 Naš do sbóžneho towarstwa
 S Trojeničkim wschał Bohom! —

Naš stworil, wumohl, wuřwjeczil
 Trojenički je kebi;
 Nam džěl se kóbu posticzil
 A i krašnosću naš debi,
 So towaršchojo jeho řmny,
 Kiž k herbřtwu junu póndžemy
 Do raja njebjesteho. —

Nam hlubokořć je lubošće
 So wotewřila Boža
 We řhrystuřu, kiž pschischoł je,
 So pschekadžil do sboža
 Wy řhubjenny a wobnadžil
 Naš na wěčnje a pschekrařnil. —
 Budž čješć a řhwalba jemu! —

U.

Sserbowka.

Historiska novella wot R. Židuřa. Sserbscheczil K. A. Fiedler.

III.

Na řhoczebuskim hrodže běřche wjele žiwjenja. Hořćo běchu pschischi, a druřy řo woczakowachu. Pschi dolhim blidže řnjēs San řhoczebuski se řwojimaj řynomaj, Reinhardtom a Lutherom, ředžesche a mjes nimi taj řnjēsaj se řhorjelza a Budyřčina, kotrejuž řmny hižom w holi widželi.

„Wo řwjastu i tymi njewěrjazyimi řřami njemóže po tajřim žana rěč byč; budžemy řo hač do řwě wobarač!“ řnjēs San řhoczebuski wołasche; „ja řtaju 200 muži, řhorjelz 300 a Budyřchin 250; i tym řuřitam do řjawneje bitwy napschecžimo počehnjemy.“

„Na žane wařnje!“ řnjēs řanř se řhorjelza řnapschecžimi, „w řjawnej bitwe jich njepřewinjemy. Mřřlicže, řo se řwojimi mařymi řtami wjazy wuřtutujemy, džřli řhěžor Siegiřmund i tymi řtotyřazami, kotryčž řošće řo hižom na čřřřich honač blědža? Dyrbimy řwoje řbože řesady twjerdyř murjow se řjednocženyimi mozami pytáč. řeli řo do řhorjelza pschidžecže, dha tam wěčće njepřecžela řbijemy, řo potom jow njepřidžez.“

„Ale řak potom“, řnjēs řurt i Budyřčina troču nahle do řłowa řapadny, „jeli moje měřto najpředy pschimaju, řchtož je docžakowáč?“

„Řó, dha i řhwatkow na pomoz pschicžehnjemoj“, tamnaj wotmolwiřhtaj.

„To by tež wjele pomhało“, řnjēs řurt pokráčowasche; „mataj tyřazy, kotrež móža i řuřitami řjawnu pólnu bitwu wažicž? Wřřche teho řo na tajke řlubjenja njepuřchčžam. řa teho dla namjet řtajem, řo byřmny Budyřchin w hromadže wobarali, dokelž je řon řtrachej najpředy wuřtajemy.“

„A njemyřlitaj tež tróřřku na řhoczebus, mojej řnjēsaj?“ řo řnjēs San prařesche; „Wój řo pěkne řa řebje řtarataj a moje měřto njepřecželej pschewořtajaj. Dokelž je řhoczebus twjerdschi, džřli Waju měřće, dha dyrbjal mēnicž, řo by najlěpje było, hdy byřhtaj řwoje řbožo řesady jeho murjow pytałoj.“

„A řchto potom i naju wbohimi poddanami“, řnjēs řurt wotmolwi; „čři byču njebrōnicži njepřecželej do ruřow padnyli.

Wopomācže tola, řnjēs řano, řo řa Wař řobu wojujemoj; pschetož wucžerimy-li njepřecželow i řornjeje řuřizy, dha potom řawěřće jow njepřidžez.“

„A njedatej-li řo naju měřće wjazy džercžecž“, řon druhi řornjołuřicžan řapadny, „dha řo se řjednocženej mozu jow řčehnjemy a i řhoczebusa nowe hrodžisčćo řčžinimy.“

„Potom pař byč Budyřchin jako přenju wobaransku čžaru do předy čžahny“, řnjēs řan řhoczebuski řjekny; „pschetož čžahnu-li njepřecželjo pschē řhorjelz, dha je moje měřto mało pohrožene; woni řu nimo njeho a dalořo wot njeho řdalen. řēda pař, jeli řo njebrōnity Budyřchin wořmu; wutroč wot tam psches řhoczebus do řubina je potom wotewřeny. řežimy-li pař w Budyřchinje, a dyrbjeli tam tež řamo pschewinjeni byč, dha je wrót psches řpschecželene wřř hač řem lořki. řeli řo po tajřim žanu řjawnu bitwu nochzetaj, dha jeno do Budyřčina du.“

„Řó, dha džitaj řamaj!“ řnjēs řanř se řhorjelza wurař; „ja řwoje wobředžēřřtwō tař lořkomyřłnje njewopuřchčžu.“

„A mój to řwoje tež niž!“ tamnaj wuwołashtaj.

Čři řnježa čžyčhu řo runje rořnjemdrjeni rořēčč, jako nam řnata wořřoba řastupi. S jednorřm, ale nadobnyim pořłonom ta řny řnježich pořtrowi a řo potom řnjēsaj řanej i řhoczebusa bližesche, kotremuž řo jako řyn čřšřeho řrala Wjazyřława pschēřtaji.

„Wy řčće runje pschischi, nam w nēřajřej řwadže jako rořřudnik pořřłuzicž“, řnjēs řan pschecželnje řjekny. „řchto byřchče w nařřim padže čžinili?“ řo řtatny řnjēs młodženz a woprařcha, jako bē jemu tu řwadnu prařchēř pschēřpołožil.

„řhońcže předy“, řonle řjekny, „řo mjes řuřitami wulka njejednota řnježi. Mřřřchi i nič řu nimale hižom wot řhěžora Siegiřmunda psches pschilubjenja dořyčzi, tař řo řu džitwi taboritojo mohł řjez řami. Njebudžische temu tař było, dha řam woni čžarja k wuradžowanjam njewořtajichu, ale hižom pschē řařřimi wrotami řtejachu. Mēřłe, w čžarju rořřory, dyrbicže bjes řomdženja na čřšře mješy wutročicž. řařřej řyle budža řo čřšřy řatholikojo se wřchēř řtron pschisamřowáč a tař bōřřy nahladne wójřko i njeje řčžinja. Mnořy w řkaliřchčžach a huřřny řēřach bydla, druřy, porņio mi, wokoło bludža, wot řwojeho řwōjřřtwō woteřnaczi. Čři wřchitzy nimaju ničžo wjazy řhubicž a teho dla lubjerad řwoje žiwjenje na wahu položaj, řo byču pař wřchitko řařo dořyli, pař wumřjeli. Njedyrbjalo řo tole pschēřewřacže radžicž, dha je wrót do Budyřčina a řhoczebusa lořki, a pschi wřchēm tym by řo i tym njepřecželej řespekt řařchčžepil. Dokelž řraj a wořebje mješy derje řnaju, mohł řa wjedžerja řłuzicž.“

„Nihdy na nihdy!“ řnjēs řanř se řhorjelza wuwoła; „mř derje wēmny, řo čžecže nař rady k temu wuřicž, řařo do wobředžēřřtwō řwojich hrodow pschidžez; ale k temu řo jow njedam, bařtardej nēřajřej řerbskeje njewōlnizy k mozy dopomhač.“

„řřřchčče, řnjēs řanřo“, młodženz řjekny, „řa tole řłowo Wař k řamolwjenju čžahnu, tule je moja ruřajza; řařřemu rořomej to mało čřšće čžini, řo w řymle čžarju řtracha hiřchče řabřli njeřřče, řak bēřchče nēřdy hordy na to, řwoju řotru jako lubku w ruřomaj řrala Wjazyřława widžecž. Młoja macž ju bjeře wřchēř řhumřřtow wocžisčćža. řako řwobodna budžische řo wona hanibowala, to čžinicž, řchtož jako njewōlniza dyrbjesche, a k čžemuž řo řařřa řotra pschicžisčćowasche. řaj, ja řym řyn tuteje řserbowki, tola wopomācže, hordy řnježe, řo řejni přjedomnizy nēřdy žřly řraj, wot řobja k ranju ležazy, jako řralojo wobřnjēřžachu, pschēř kotrymiž řařři wōřzojo řchepjetachu. řako řo pschēř řchtyři řta lētami řařře řemjanřřtwō řapocža, bēchu woni hižom tyřaz lēt na řralowřřim trōnje ředželi. řladajcže řo, řo řo čži njewōlnizy junu řařo řa řnježerjow njēřčžinja! Wřřřko pschi řař, w řymle měřće, řu hiřchče pořłedni potomnizy řerbsřeho řralowřřeho rodu žitwi.“

Tón mladzenz bě postanył, a jeho woczi ƙo psched hněwom a ƙahorjenošću bñšchčezschtej.

Njedaloto njeho knjes Reinhardt, najstaršchi ƙyn Zana Rhoczebuskeho, ƙedžesche. Wón njebě žadny wošebny wojak, ale symna, ƙatyriska hlawa. S hanješkim wušměwanjom tón k młodzenzej rjetny: „Sa Waš dženka hižom pschpadnje widžach. Phtaschče Wy, ƙaž Wašch knjes nan, nělajku rjanu Šserbowku, abo Šserbow ƙrala mjes Židami, abo ƙnana pošlednjeho jerusalem-šeho ƙrala?“

Hrimotaze wošchčzerjenje psches ƙal ƙlincžesche. Šsamo knjes Zan Rhoczebuski ƙo mōznje ƙobu ƙmějesche. Mjelicžny, w mērnej doštojnošći, i ƙralowškej nadobnošću młodzenz na to ƙal wopuschčzi.

„Šsmny hlupny žort ščinili“, ƙapocža knjes Zan Rhoczebuski, pschekłapjeny na šhromadženyh knjesow hladajo, „šo ƙebi wužitneho ƙlubatowašcha do ƙuroweho njepšcheczela pschewobrocžichny. Šchtó nam ƙa to ruŕuje, šo ƙo wón nětko Šušitam njepšchamnje?“

„Mó, dha jim nimo ƙwojeje wyšoteje wošoby dweju ƙlužobnikow a šchtyri ƙonje pschijedze; wěšče nahladne pošyljenje našch njepšcheczelow!“ i wušměchom knjes Reinhardt rjetny.

Šašo ƙo hrimotaze wošchčzerjenje pošbėhny, tola knjes Zan Rhoczebuski cžolo šmorschčzi a wóšje a hněwnje pscheczivo ƙwojemu wašchnju wolašche: „Džerž ƙwój jasył we wušdž, hólče, ty mohł jón hewał hišchče k škwlenju trjebacz!“ Š tym druhim knjesam ƙo wobrocžiwšchi, wón talle ƙracžowasche: „Wot Šserbow nam njemały štrach njehrošy. Dže ƙo pošměwluju nad bajku wo ƙralu, ƙotremuž woni pječa wot naroda k narodej hołduja; a byl-li tu woprawdže tajki ƙral, dha tola nihdy wjazny ƙwoju hlomu pošbėhnyč njemōže; pschetož najškerje je wón njewólnik mjes rošpjeršchenny mi a wodžiwjenny mi njewólnikami; a tola mje bojosč nadpaduje, hdyž wopominam, šo maju tučzi njewólnizy hišchče došč energije, ƙo i našchimi njepšcheczeleni šjednocžič a ƙo nad nami wjecžič ƙa lěštotki dołhe potłóčenje. Šserbjo a Čzechojjo ƙu wyšche teho jeneho rodu, rěčža nimale jenajku rěčž — a ƙajke ƙuško ta wubudžuje, mōžemy widžecz, hdyž ƙo něchtó i nimi w jich narěčži rošmłowjecž pócžnje. Někotre ƙłowa w njej wutrobu Šserba dobudu. Čžzemy ƙo nadžijecz, šo šranjeny młodzenz w našch blisčosčzi žanyh šwjastow nima; wón by wuštojnny agent byl, a jeho wjecžjenje mohlo naš bolosnje trjehčič.“

„Pšchuwšni jeho macžerje tudny bydla“, knjes Kurt Budyški ƙapadny; „njeby derje bylo, knjes Zano, hdy bñšchče jeho ƙajecz a do wěže wotwjecz dali? Mjerospomnječe ƙo dołho, hewał ƙo nam wušunje!“

„Ně“, tón i rošƙudzenošću wotmolwi, „na hole tułanje niz. Wny ƙmy temu młodzenzej šchitowdu činili, niz wón nam. Na jeho wotewrjennyh woblicžu šjawnje pišane štejesche, šo wón šprawnje mēnjesch, jako nam ƙwoju pomoz pošćezesch.“

„Wy budžecz ƙo ƙwojeje šchłachotnošče hišchče ƙacz, knjes Zano“, jeho Šhorjelski ƙlubatowašch džesch; „dajče mi mōz a škladnošč, jeho ƙajecz, a ja čžu dołonjecž, psched čimž ƙo štrachu-jecz.“

Hišchče ras rošƙudžene „ně“ psches ƙal ƙalincža, a knjes Zan wjedžesch rěčž ƙašo na pschedštejazu wójnu. Tola ƙa šhutne rošrěčžowanje žaneho cžaba wjazny njebě. Šoščžo a ƙynaj Rhoczebuskeho knjesa bėchu tak hluboko do šchłenžow pohladali, šo bė čžždeho duch lēni a jasył cžěžki. Čžab rošmłowy bėšche nimo, cžab špěwanja bė pschischol. Woni nušowachu ƙwoje ƙrki k ƙławje ƙwojich rjaných, hač buchu ščoncžnje šynki pschezo njewěščiziche a ƙlabšche. Druhdy ƙo hišchče jedny k někotrym mōžnym šynkam šmuži; ale wone ƙaž wuwolanje i hlubokoho ƙona rucže wu-šlincžachu, a — potom bė wšcho cžicho.

(Pšchichodnje dale.)

Wšchelake i bliska a i daloka.

S Budyščina. Šsrjedu po ƙwjatkach ƙerbska předarška konferenza ƙwoju nalětnu šhromadžinu wotby. Šod wodženjom k. ƙararja Mróšaka-Šrodžišččanšeho wona wo duchowných a wošadných naležnosčach našcheho lubeho ƙerbskeho luda wuradžowasche, a bė bohacže wopytana, tež wot někotrych bywšich duchowných, mjes kotrymž bėšche přjedawšchi pschedšyda a wodžer a hišchče pschezo ƙwěrnny šastupowar našchich ƙerbskich duchowných naležnosčow, k. ƙarar ƙakub, pschitomny. S wuradžowanjom a wobšamknjenjom je wušbėhnyč, jako ƙa našch lud šajimaze, šo maja ƙo 100 hr. kollekty ƙa šnustkowne mišionstwo w Šošacžizach ƙa twar hojejnje ƙa picžkow w Šejerezach daricž, tež 50 hr. i ƙolkladnizy biblijškeho towarštw, ƙiž ƙo ƙa naš Šserbow ƙwěru stara, wu-šlacžič. S radoščžu mōžesch ƙo na rjane dary ƙoľasacz, ƙiž našche wošady ƙa mišionstwo mjes pohanam i čžždolětnje pschinoschuja — pschi tym pał ƙo tež na defizit, ƙiž je našche mišionstwo i nowa mēlo, ƙoľasa a prajesch, šo by ƙo hišchče wjele wjazny štačž mohlo a dyrbjało. — Dlejšche rošrěčžowanje bėšche wo wošebitych božo-šlužbnych škutkach, ƙaž wo šhowanju, pschi kotrychž ƙebi našcha žyrkwina wyschnosč šjednorjenje, našchemu cžaběj pschiměrene, pschjeje. Škonferenza ƙo ƙa to wupraji, šo mēle dwoje rěčže pschi šhowanju wupadnyč, ƙaž ƙo wošebje w ƙerbskich wošadach hišchče maja, a ƙa to jeno jena rěčž (čželne předomanje, čželna rěčž) ƙo ššhowacz. Žyrkwinske pschedšejicžerstwa maja ƙo i tym prashenjom dale šabjeracz. Na drugej štronje pał bėchu pschitomni tež ƙa to, šo mēle ƙo tež rěčže w tajkich padach, hdyž ššafane nješbu, ale ƙo trėbne šdadža, i dušchowpastyrškeho šamyšla mēčž. Šak bychu wošady na jenej štronje njetrjebawšche rěčže pušchčizke, na drugej pał ƙašo dobyke. — Še šajimanjom ƙo ƙoľasowasche na nowo-šakožene „towarštw ƙa lēkarške mišionstwo“ w Šipšku. Šekarjo mēli, wošebje na to pschihotowani, na mišionške polo wuczahnyč a pschihilnosč pohanow ƙobu dobyčž pomhacz. Štrach ƙa našche biblijške towarštw a i žyła ƙa štare dobre šchescžijanške wašchnje widžesch konferenza w tym, šo ma ƙo dale mēšto žyšeje biblije biblijšta cžitanka w šschulach trjebacz. Šak lohko mohł našch ƙerbski lud i tymle nowym dobytškom našcheho cžaba něšchto šhubicž, a nadžija ƙo wupraji, šo ƙo našchim ƙerbskim šschulam žyše ƙwjate pišmo šdžerži. — Škonferenza ƙo i modlitwu k Bohu, ƙiž je tež Wótž a nadžija našcheho ƙerbskeho luda, ƙapocža a ščonczi. Wóh pošohnuj našche wobšamknjenja a wuradžowanja k šbožu našcheho luda!

— Šsrjedu, 17. junija, ƙwjeczzi Budyške poboczne Šustav-Šdolške towarštw ƙwój lětny ƙwjedžen w Budyšchinku. Šserbska Boža ƙlužba ƙapocžnje ƙo popoldnju w 2 hodž. a šmēje knjes ƙarar Šólčž i ƙalez předomanje. Na němškim, ƙo w 4 hodž. ƙapocžazym ƙwjedženskim šemschenju budže knjes ƙarar Šaufa i Wóšporka předomacz. W 6 hodž. šmēje ƙo hlowna šhromadžina w ƙarškim dworje, pschi hubjennyh wjedrje w šali hoščenza. Šubi Šserbja i wotłnosče čžyli ƙo w bohatej licžbje na ƙwjedžen šeicž a wopoľasacz ƙwoju lubošč k žohnowanemu škutowanju lubošče na ewangelišch wěrybratrach.

— Šakšta ma w tu šhwilu 4,551,500 wobydlerjom. Š nich je 4,233,469 ewangeliško-lutherškich, 15,128 reformirtškich, 218,033 ƙatholiškich, 26,900 druhich šchescžijanow, 14,697 židow, 139 druhim wěrumušnacžam pschihšchaznyh a 175 bjes nabožiny.

— Želesniza i ƙalez do Šojerez ƙo, ƙaž je ƙo nětko na wěšte postajilo, hałle 1. oktobra wotewri, dołez ƙo podtwar dwórnišchča we Šojerezach předy njemōže dołonjecž.

R rošpomnjanju.

S druhich šmyłkow mōžesch ty wužit čžahnyč.